

have haft til Følge, at Døden indtraf. Jeg gjorde det roligt, jeg bebrejdede ikke med et Ord Ministeren noget, jeg bebrejdede heller ikke med et eneste Ord Lægen eller de militære Autoriteter noget. Jeg gav blot en nærmere Skildring af de Oplysninger, der var kommet frem, og jeg bad Ministeren om at lade Sagen undersøge til Bunds. Jeg udtalte, at jeg troede, det var bedst for alle Parter, at den blev undersøgt saa nøje som muligt, for at vi kunde faa Ro om denne Sag, og jeg fremhævede, at Grunden til, at jeg tog den frem, var, at jeg stod som Repræsentant for den Kreds, hvor den unge Mand hørte hjemme, og at der var sket Henvendelse til mig om at søge at faa Sagen undersøgt for at faa konstateret, om de Ting, der var kommet frem, var rigtige. Ministeren tog den Dag meget overlegent paa Sagen, hvad jeg ikke havde ventet. Jeg troede naturligvis, at Ministeren allerede havde begæret Indberetning af Autoriteterne, men at han, naar der kom en saadan Henstilling, da vilde sige: Da nu en saadan Henvendelse er kommet, skal jeg yderligere lade Sagen undersøge. Det har jo ogsaa vist sig, at det havde været klogt, om Ministeren havde gjort det. Thi det var en pinlig Sag, og ogsaa pinlig for mig, der havde rejst den. Jeg synes, det er en underlig Maade, denne Sag er blevet behandlet paa. Jeg havde ikke haft noget imod, om Ministeren havde afvist Sagen, thi jeg havde nemlig allerede den første Gang, Sagen maatte frem, belavet mig paa at lægge Sag an mod Ministeriet for at faa den undersøgt gennem Domstolene, thi jeg vilde have haft mere Tillid til en Domstols Undersøgelse. Det, jeg har hørt nu, er næsten ordret det samme, som jeg fremhævede her i Tinget tidligere.

Ministeren tog, som sagt, meget stærkt paa denne Sag, og det synes jeg ikke, han skulde have gjort. Der udviklede sig en stærk Debat, til Trods for at jeg havde taget Sagen saa roligt, som jeg gjorde. Ministeren var meget opfarende imod det Dagblad, der havde skrevet om Sagen, og udtalte ret haarde Ord imod det og nævnte, at det blev redigeret, som om det var Bolscheviker, der sad der siden Maj Maaned, og som ligefrem gik omkring og søgte at komme Militæret til Livs. Det kan ikke nægtes, at dette var pinligt at høre for os, som er knyttede til den Side, naar vi vidste, at der havde været adskillige Sager fremme, om hvilke Ministeren havde maattet erkende, at det var rigtigt, hvad der havde staaet i Bladene. Vi havde lige haft Sagen om Kadetskolen fremme i Bladene, og Mi-

nisteren var gaaet med til at nedsætte en Kommission til at undersøge Sagen, idet han var vel vidende om, at disse Forhold ikke blev skildret nær saa slem i Bladene, som de i Virkeligheden var, fordi det var Ting, som ikke taalte at komme frem i et offentligt Dagblad. Naar man ved det, synes jeg, at det var ganske urigtigt, at Ministeren tog saa stærkt fat, som han gjorde den Dag. Det er et Blad ikke tjent med. Thi det er ganske naturligt, naar en Sag som denne kommer frem, at saa er det Bladets ledende Redaktørs Pligt at sende en Medarbejder ud og nøje faa undersøgt Sagen, nøje faa konstateret, hvorledes det hænger sammen, og saa tage Sagen frem. Og det er det, Bladet har gjort i denne Sag som i saa mange andre Sager, og det viste sig jo ogsaa her, som jeg ligeledes nævnte den Dag, at Soldaten var syg, da han meldte sig, og at han nu er død, det kan man ikke komme bort fra. Det har ogsaa vist sig nu gennem Forhørene, at alle har kunnet se, at Soldaten var bleg; den eneste, der ikke kunde opdage det, var Lægen. Det er meddelt mig, at den afdøde Soldat havde Blod i sin Afføring. Naar man undersøger et Menneske meget nøje, og naar man har svært ved at finde Sygdommen, tager man ikke alene — saadan er det i alt Fald gaaet mig — Blodprøver, men man undersøger ogsaa den paagældendes Afføring for at faa konstateret, hvad han fejler. Men det har man ikke gjort her. Den Dag, da vi behandlede denne Sag, og hvor Ministeren tog den paa en Maade, som jeg maa beklage, omtalte Ministeren Lægeerklæringen og den Erklæring, der var sendt fra Stabssergent Olsen i Sønderjylland. Men hvis Ministeren den Dag havde oplæst saavel Lægens Erklæring som Stabssergentens Udtalelse, vilde man have kunnet opdage, at der var en Fejl, at de to Erklæringer svarede ikke til hinanden. Det har forbavset mig, at Ministeren ikke opdagede det, da han havde Erklæringerne i sin Haand. Der var dog, synes det mig, nogen Grund til, inden Ministeren kom frem med Sagen her, at undersøge, hvorledes det forholdt sig. Men det har Ministeren ikke gjort. Jeg havde i alt Fald den Dag, Ministeren talte her, den Opfattelse, at det var Lægens Ord og Erklæring, han fremførte. Maaske maa jeg med den højtærede Formands Tilladelse oplæse nogle Linier af Ministerens Tale den Gang. Han sagde i Begyndelsen af sin Tale: „Alle, der møder for at afgaa til sønderjydske Kommando, bliver undersøgt af en Læge. Lægen spørger dem, om de fejler noget. Denne Mand sagde, da han blev